

delse end dette strengt nødvendige, kan Byraadet ligne dette, men der er sat en Grænse, gaaende ud paa, at man ikke uden Byraadets Samtykke kan forlange mere, end hvad der af den foregaaende Bestyrelse i dens Funktionstid, altsaa i de 4 foregaaende Aar, gennemsnitligt er krævet plus en Femtedel. Man var oprindeligt i Landstinget tilbøjelig til at sætte dette lidt højere op, men ved en Forhandling med Landstinget fik jeg dette Tillæg sat til en Femtedel, netop af Hensyn til den tilsvarende Bestemmelse i den kommunale Ligning.

Jeg tror at turde anbefale denne Ændring netop ud fra den store Forskel mellem Kirkerne. Der er fremskaffet en lille Statistik over en Række Købstadkirker og over, hvad der er ydet til dem af Kommunalbestyrelsen i Regnskabsaaret 1910—11, sammenlignet med, hvad der kunde have været ydet, hvis Folketingets Affattelse havde været gældende; ærede Medlemmer vil kunne finde den i Landstingsudvalgets Betænkning. Der er en saa betydelig Forskel, at det sikkert er rigtigt at gaa til den i Landstinget vedtagne Ændring. I Aarhus blev der saaledes til Kirkerne lignet 44,588 Kr., medens der efter Folketingets Affattelse kun kunde lignedes 20,542 Kr., altsaa ikke en Gang Halvdelen. Andre Steder er Forskellen endnu større, man vilde ikke en Gang kunne have lignet en Fjerdedel af, hvad man hidtil har faaet lignet. Denne anden store Hovedændring i Lovforslaget oppe i Landstinget har jeg altsaa tiltraadt.

Et Mindretal af Landstingets Udvalg har ønsket et Par Ændringer foretaget i Lovforslaget, som det nu foreligger, Ændringer, som ogsaa jeg gerne havde set vedtaget. I Begyndelsen af Lovforslagets § 4 staar nu: „Bestyrelsen bestaar af Menighedsraadet tiltraadt af et af Kommunalbestyrelsen af dens Midte valgt“ o. s. v. I Regeringsforslaget stod der: „Bestyrelsen bestaar af Menighedsraadet og et af Kommunalbestyrelsen af dens Midte valgt“ o. s. v. Et Mindretal i Landstinget ønskede dette „tiltraadt af“ ændret til „og“, og jeg maa billige denne Ændring, idet Meningen med at lade et Medlem af Kommunalbestyrelsen tiltræde den øvrige Bestyrelse jo dog skulde være, at dette Medlem ikke sad som Bisidder i Bestyrelsen, men virkelig var Medlem lige saa godt som ethvert af Menighedsraadets Medlemmer. Dette „tiltraadt af“ gør, at vedkommende Medlem ligesom faar en anden Stilling end de andre. I Sammenhæng hermed havde dette

Mindretal stillet et Ændringsforslag, som jeg ligeledes tiltraadte, gaaende ud paa, at man til Slutningen af første Stykke i § 4 skulde føje: „Bestyrelsen vælger selv sin Formand“. Saaledes som Bestemmelsen nu er affattet, er nemlig den, der er valgt til Formand for Menighedsraadet, ogsaa uden særskilt Valg Formand for Bestyrelsen. Det forekommer mig, at man derved gør det kommunevalgte Medlem en Smule Uret, idet dette Medlem i Modsætning til alle de andre Medlemmer i saa Fald slet ingen Indflydelse har paa, hvem der er Formand for Kirkebestyrelsen. Jeg mener, man bør gennemføre denne Forskel mellem Menighedsraadet som saadant og Menighedsraadet qua Bestyrelse for Kirken sammen med det kommunevalgte Medlem, og da bør det kommunevalgte Medlem ogsaa have Indflydelse paa Formandsvalget. Imidlertid vilde Ændringen vel nok i Praksis ikke faa videre Betydning. Man kan vist gaa ud fra, at det i Praksis vil være Regelen, at den, som er valgt til Formand for Menighedsraadet, ogsaa bliver valgt til Formand for Bestyrelsen. Hvis man tænker sig et Menighedsraad sammensat af 5 Medlemmer, Sognepræsten og 4 andre, og som har valgt sin Formand med 3 Stemmer mod 2, var det hele, der kunde ske, naar det kommunevalgte Medlem kom med, at han kunde slutte sig til de to, saaledes at Stemmerne ved Valget af Bestyrelsesformanden kom til at staa 3 mod 3, og at der da maatte blive Lodtrækning — jeg ser i øvrigt ikke noget saa galt deri. Men det vil vist blive et saa yderst sjældent Tilfælde, at jeg med Hensyn til dette Punkt skal udtale, at hvis dette høje Ting f. Eks. kunde tænke sig at lade Lovforslaget, som det nu er affattet, gaa rask igennem Tinget uden Udvalgsbehandling, fordi vi trænger til at faa denne Lov i Aar, kan jeg unklade at anbefale en Ændring, som jeg ellers vilde anbefale.

Et andet Mindretal i Landstinget har ønsket en Ændring i § 6. Der staar nu i 2det Stykke: „Ved kirkelige Handlinger, der udføres under den almindelige Guds-tjeneste paa Søn- og Helligdage, maa ikke kræves Betaling for Orgelspil“. I Ministeriets Forslag stod der „maa ikke tages Betaling for Orgelspil“. Striden staar altsaa mellem de to Ord „tages“ og „kræves“. Forskellen er jo den, at ved Udtrykket „tages“ forbydes overhovedet Offer eller Honorar ved denne Lejlighed, medens derimod Udtrykket „kræves“ ikke forbyder det; i saa Fald kan Offer gives, hvis vedkommende, der har benyttet Organistens